

Ωστόσο, το 2015 τα φώτα της δημοσιότητας θα στρέφονταν πάλι πάνω στην Ελλάδα. Με δεδομένη τη συγκρατημένη αισιοδοξία που είχε επιστρέψει στη διάρκεια του 2014, επρόκειτο για μία απροσδόκητη και λίαν ανεπιθύμητη υποτροπή για την πολύπαθη χώρα. Μια σειρά από γεγονότα σε συνδυασμό με την

πολιτική αυταρέσκεια, τις άκαμπτες ιδεολογίες, τη ματαιοδοξία και το αίσθημα της απελπισίας θα οδηγούσαν την Ελλάδα στο χείλος του γκρεμού.

Το 2014 η Ελλάδα, για πρώτη φορά τα τελευταία έξι χρόνια, βρισκόταν σε ανοδική πορεία. Η ανάπτυξη είχε επιστρέψει. Οι προβλέψεις τόσο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής όσο και του ΔΝΤ σχετικά με τον ρυθμό ανάπτυξης για το 2015 ήταν 2,5 έως 3%. Το 2013 είχε σημειωθεί μια συρρίκνωση περίπου 3%. Επίσης, η ανεργία είχε μειωθεί κατά μία ποσοστιαία μονάδα και το έλλειμμα είχε μειωθεί κατά 3,7%. Επιπλέον, το 2014 η ελληνική κυβέρνηση, για πρώτη φορά ύστερα από τέσσερα χρόνια, θα δανειζόταν ξανά χρήματα από τις αγορές, 3 δισεκατομμύρια για πενταετή ομόλογα, με επιτόκιο 5%. Υπήρχε μάλιστα ενδιαφέρον για περισσότερα από 20 δισεκατομμύρια ευρώ. Όλα αυτά δημιουργούσαν διάθεση συγκρατημένης αισιοδοξίας. Η μακρά και δύσκολη πορεία στην έρημο έφτανε στο τέλος της. Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα ξεκίνησαν στη διάρκεια του 2014 οι πρώτες συνομιλίες, που θα οδηγούσαν στο τέλος του προγράμματος στήριξης για την Ελλάδα.

Όμως το δεύτερο εξάμηνο του 2014 είδαμε να μεταστρέφεται η στάση των Ελλήνων συναδέλφων μας. Η οικονομική ανάκαμψη τους έκανε να νιώθουν αυτοπεποίθηση. Ο πρωθυπουργός Σαμαράς εναντιωνόταν όλο και περισσότερο στο αντιδημοφιλές Μνημόνιο. Θα διεξάγονταν εκλογές το 2015 και προφανώς εκεί έδινε προτεραιότητα. Πολύ γρήγορα εξέλιπε η βούληση για περαιτέρω αντιλαϊκά μέτρα. Αυτό φάνηκε και στο πρόγραμμα, που χώλαινε. Γι' αυτούς τους λόγους πάλι δεν ολοκληρώθηκε η πέμπτη αναθεώρηση από την Τρόικα.

Χωρίς την ολοκλήρωση της αναθεώρησης δεν ήταν δυνατόν να διεξαχθούν συνομιλίες για το μέλλον και τη βιωσιμότητα του ελληνικού δημόσιου χρέους. Στο Eurogroup, τον Δεκέμβριο του 2014, η ελληνική κυβέρνηση ζήτησε εξάμηνη παράταση του δεύτερου προγράμματος, υποστηρίζοντας ότι ήταν απαραίτητη για να ληφθούν επιπλέον μέτρα. Ωστόσο, ορισμένοι υπουργοί θεώρησαν δύσκολο να εγκριθεί το αίτημα, δεδομένου ότι είχε σπαταληθεί πολύτιμος χρόνος. Ο Φινλανδός υπουργός Άντι Ρίνε, ύστερα από τηλεφωνική επικοινωνία με

την αρμόδια επιτροπή του Κοινοβουλίου του, μπορούσε να εγκρίνει το πολύ δίμηνη παράταση.

Αλλά η κυβέρνηση Σαμαρά είχε προφανώς άλλο στόχο. Αμέσως μετά τη λήξη της συνεδρίασης του Eurogroup, όπου δόθηκε η παράταση, με πλησίασε ο υπουργός Γκίκας Χαρδούβελης για να μου πει ότι ο Σαμαράς θα ανακοίνωνε πρόωρες εκλογές. Για την ελληνική κυβέρνηση ο πρωταρχικός στόχος της παράτασης ήταν να μειώσουν την πίεση κατά την προεκλογική περίοδο και εν συνεχεία θα εκτιμούσαν πώς θα έπρατταν. Κακή ζαριά, όπως αποδείχθηκε.